

да са осъди по законенъ рѣдъ. Азъ бѣхъ заповѣдаѣ да намѣратъ у него по-голъма вина.

Сеянъ.

Така цезарю. Азъ искахъ да го улова въ по-голъмо престѣпление и порѣчахъ да извърши тая работа Сатрий Секондъ, поетътъ, — т. е. заповѣдахъ му да увлѣче Кремуция въ разговоръ за настоящето време; и така ние би могли да намѣриме предлогъ да го осъдиме за оскърбление вашето величество.

Тиверий.

Е, какво твоятъ поетъ?

Сеянъ.

Извърши работата твърде поетически, т. е. крайно глупаво: самъ влѣзалъ въ примката.

Тиверий.

Така му трѣба на глупецътъ? Е, какъ тѣй?

Сеянъ.

Заедно съ историкътъ Пинарий Натта и съ сенаторътъ Фирмий, тие влѣзле въ градината на Кремуция Корда; Пинарий и Фирмий са скриле между дърветата, а Сатрий извикалъ Кремуция, но намѣсто да го накара да са искаже той захваналъ да псува тебе и да говори дерзко за такива предмѣти, за които даже и да са спомѣнува не бива. Кремуций не раздѣлялъ неговите мнения и не отговарялъ на неговите въпроси; послѣ трѣгналъ изъ градината и открилъ скритите. Пинарий, разгнѣвенъ на Сатрия за несполуката и сжрдитъ за безчестието, съ което ги наградилъ Кре-